

Светлана Калезић Радоњић

ТВАР И УТВАРА

КАВАФИЈАНСКА

Наши су најори к'о они ѿројански
Залуд нам горљива мноштва
И неразумни обзири
Јер ово море
Ово црно море
Никог са брода не наплављује
А да жив је

Наши су најори к'о они ѿројански
Као чин медитације
Уперен на наспрамни зид
На читав звјездомет од смисла.

ХРОНОС, ПЈЕШЧАНИК, КОСА

Je songe à m'éviter.
Тежим да избјегнем себе.
И тај непријатни вишак слободе коме све ваља принијети
На жртву, као огњеном змају. Зато ходам четвороношке.
Ако се сусретнемо у огледалу, да се за тренутак замијеним
За неког другог. За кућицу облијепљену пужевом слузи.
За кадета скривеног под столом, ухваћеног у тајном мачевању.
За квржаве ноге тежака.

За неиспражњен облак пун (под)мукле кише.
За лако памтљиво име неке тајанствене болести.
За згуснуту мржњу на бољег од себе.
За немир косе при бријању ниског тјемена. За мост који се сам гради.
Je songe à te remplacer. Сањам да замијеним себе.
Макар и за горући бол у оклопу од сала.

ТВАР И УТВАРА

Оче Хелиосе!
Како страшан је дан када себе облаку
завјештавам да бих падао са висине коју волим.

У страни већ прелази језик моје мноштво рјечито
Као крик хитнут преко степе
У бјелином неизвјесно горе.
Свјетлост ти прије времена враћам
Сједећи у ловора сјенци
Дубином омамљен Бојазни опијен
Као идол у пепелу који и даље
Од истинског страхује мученика.

Како страшан је дан
Када од сталног пребацивања са једног на други свијет
Када од знојавог њихања између страве и страсти
Као нагло обескућено светилиште
Празан
Одустајем.